

Cap a un Pirineu sostenible?

written by Germán Gorraiz López | 10 de novembre de 2020

L'economia pirinenca s'ha basat en les últimes dècades en la coneguda "dieta alpina" (els ingredients principals eren el turisme alpi, explotació agropecuària, forestal i indústria agroalimentària), fórmula que creava excel·lents plats minimalistes, d'aparença altament suggestiva però amb data de caducitat impresa (2020), a causa de la irrupció de la pandèmia del coronavirus.

Així, després d'una etapa econòmica dolça impulsada per favorables vents de cua, la irrupció d'una borrasca pandèmica ha provocat vents huracanats de direcció caòtica que podrien fer trontollar els fonaments de l'economia pirinenca. No obstant això, el retorn a escenaris de recessió econòmica provocarà el vertiginós trànsit des de nivells de benestar fins a la crua realitat de la pèrdua de la feina, immersió en llindars de pobresa i dependència en exclusiva dels subsidis socials, de manera que el retorn al medi rural es perfilarà com una alternativa seriosa, amb la consegüent revitalització d'extenses zones rurals, rejuveniment de la seva població i l'auge del sector primari.

La venda directa a consumidor o en «circuitos curts» suposa doncs una oportunitat de desenvolupament per al sector agrari que està estudiant utilitzar el 57,5% de les empreses navarreses d'aquest àmbit, citant una anàlisi que forma part d'un projecte conjunt de la Fundació Fundagro, l'OAGN, la Societat d'Infraestructures Rurals Aragonesa (Sirasa) i Itsasmendikoi (CAV). L'impuls d'aquesta forma de comercialització pretén evitar els augments de preu a causa dels intermediaris. Com a exemple citarem a Manolo Andueza, un dels pioners de la producció ecològica a la qual va decidir sumar-se per aconseguir un producte diferent i de major qualitat i que des de la seva explotació en Oronz (Navarra), ven patata ecològica de consum comercialitzada a Terol. En

efecte, agricultura, ramaderia i explotació forestal són sectors que fa dècades que estan en decadència, ofegats per la competència deslleial que imposa l'economia global i no obstant això tenen un enorme potencial per crear eco-ocupació, però seria necessària la implementació per la UE de mesures proteccionistes en forma d'ajuts per evitar la deslocalització d'empreses i subvencions a la indústria agroalimentària per a la Instaauració de l'etiqueta BIO a tots els seus productes manufacturats.

Així, es podrien crear a tot el Pirineu prop de 100.000 llocs de treball donant suport a la producció ecològica d'aliments, incentivant el consum local de productes agrícoles i ramaders autòctons i promovent la conversió de l'actual indústria forestal cap a explotacions que conreïn espècies de major valor afegit o que produeixin de forma sostenible la biomassa necessària per reduir la dependència dels combustibles fòssils.

En aquest context, la instal·lació de plantes de pèl·lets de fusta i de plantes de biomassa per generar energia elèctrica comportarien un treball digne i estable, fet que suposaria la revitalització de la població local i un important pas cap a l'objectiu confés d'aconseguir un Pirineu sostenible.